

SOCIETATEA CIVILĂ PROFESIONALĂ DE AVOCAȚI
CIORBEA VICTOR & CIORBEA LACRIMA
STRADA BLĂNARI, NR. 23, ET. 2, SECTOR 3, BUCUREȘTI

TRIBUNALUL BUCUREȘTI
SECȚIA CIVILĂ
DOSARUL NR. 5821/3/2010

STIMATĂ DOAMNĂ PREȘEDINTE A TRIBUNALULUI BUCUREȘTI,

ONORAT TRIBUNAL,

Subsemnatul, Ion Diaconescu, fiul lui Ion și Calipsa, născut la 25 august 1917, în comuna Botești, Județul Dâmbovița, domiciliat în Municipiul București, Bld. Dimitrie Cantemir, nr.2B, Bloc.P1, Scara 2, et. 3, ap.35, sector 4, și cu domiciliul procesual ales la SCPA "Ciorbea Victor & Ciorbea Lacrima", cu sediul în Municipiul București, strada Blănari, nr. 23, sector 3, asistat și apărat de avocați Victor și Lacrima Ciorbea, în baza delegației avocațiale nr. 236 974 din 2009, în contradictoriu cu Statul Român reprezentat prin Ministerul Finanțelor Publice, în temeiul art.1 alin.1,3 și 4, art.2-6 și art.8 din Legea nr. 221 din 2 iunie 2009, publicată în MO. nr. 396 din 11 iunie 2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945-22 decembrie 1989, raportat la Legea nr. 158 din 14 mai 2004 privind declararea ca abrogate a unor acte normative, care a abrogat Legea nr. 289 din 1947 pentru desființarea și interzicerea organizațiilor de tip fascist, profascist sau terorist, politice, militare sau paramilitare, act normativ în baza căruia am fost condamnat, formulez prezenta

1

ACȚIUNE

prin care vă rog să constatați:

A.) CARACTERUL POLITIC AL CONDAMNĂRII MELE DISPUSE PRIN SENTINȚA PENALĂ NR. 242 DIN 28 FEBRUARIE 1948, PRONUNȚATĂ DE TRIBUNALUL MILITAR BUCUREȘTI, RĂMASĂ DEFINITIVĂ PRIN RESPINGEREA RECURSULUI ȘI, PE CALE DE CONSECIȚĂ, SĂ DISPUNEȚI:

1.) Înlăturarea tuturor efectelor hotărârii judecătorești de condamnare politică a subsemnatului;

2.) Acordarea echivalentului în lei a sumei de 18 000 000 Euro, cu titlu de despăgubiri morale pentru prejudiciile suferite ca urmare a condamnării mele politice la 15 ani muncă silnică, 5 ani degradare civică și confiscarea totală a averii, pedeapsă pe care am executat-o în perioada 5 decembrie 1947 – 30 noiembrie 1962;

3.) Aplicarea prevederilor tuturor celorlalte dispoziții legale sus arătate din Legea nr. 221 din 2009.

B.) CARACTERUL POLITIC AL MĂSURII ADMINISTRATIVE LUATE DE ORGANELE FOSTEI SECURITĂȚI ȘI MILIȚII, AVÂND CA OBIECT DISLOCAREA ȘI STABILIREA DE DOMICILIU OBLIGATORIU ÎN COMUNA VALEA CĂLMĂȚUI, JUDEȚUL BRĂILA, ÎN PERIOADA DECEMBRIE 1962- APRILIE 1964 ȘI, PE CALE DE CONSECIȚĂ, SĂ DISPUNEȚI:

1.) Înlăturarea tuturor efectelor măsurii administrative cu caracter politic luate împotriva subsemnatului;

2.) Acordarea echivalentului în lei a sumei de 170 000 Euro, cu titlu de despăgubiri morale pentru prejudiciile

2
suferite ca urmare a acestei măsuri politice luate împotriva subsemnatului.

3.) Aplicarea prevederilor tuturor celorlalte dispoziții legale sus arătate din Legea nr. 221 din 2009.

I. SCURT ISTORIC ȘI PREZENTAREA SITUAȚIEI DE FAPT

A.) Prin sentința penală nr. 242 din 28 februarie 1948, pronunțată de Tribunalul Militar București, definitivă prin respingerea recursului, am fost condamnat, cu unanimitate de voturi, în temeiul art. 3 din Legea nr. 289 din 15 august 1947, cu aplicarea art. 328 din CJM, la 15 ani muncă silnică, 5 ani degradare civică și confiscarea totală a averii.

S-a reținut în sarcina mea că, în calitate de membru în Biroul de Conducere pe țară al Organizației de Tineret a Partidului Național Țărănesc, am desfășurat activități ostile regimului totalitarist bolșevico comunist, instaurat la data de 6 martie 1945, acțiuni ce vizau decredibilizarea și răsturnarea acestuia.

Subsemnatul petent, Diaconescu Ion, am fost arestat la data de 5 decembrie 1947, în baza mandatului de arestare emis de MAI- Direcția de Anchete Penale, fiind eliberat la data de 30 noiembrie 1962, conform ORDINULUI DGPCM nr. 0102416/1962.

B. După eliberarea din penitenciar, la data de 30 noiembrie 1962, timp de 17 luni, până în luna aprilie 1964, subsemnatul, Ion Diaconescu am fost dislocat și mi s-a stabilit domiciliu obligatoriu în comuna Valea Călmățui, Județul Brăila.

3

II. MOTIVELE ACȚIUNII

A.) Succint rezumat realizat de subsemnatul, Ion Diaconescu după primele mele două volume de memorii, intitulat

”TEMNIȚA,
DESTINUL GENERAȚIEI NOASTRE”
și
”DUPĂ TEMNIȚĂ”

Calvarul a început la 14 iulie 1947, odata cu arestarea conducătorilor Partidului Național Tărănesc și dizolvarea partidului.

Pretextul acestor arestări constă în acuzarea conducătorilor partidului de tentativa de fugă în străinătate.

Cauza adevărată era, însă, faptul că Partidului Național Tărănesc sub conducerea lui Iuliu Maniu și Ion Mihalache, reprezenta forța de rezistență națională față de cucerirea sovietică.

După dizolvarea partidului și arestarea conducătorilor, s-a trecut la un val de arestări în întreaga țară, vizati fiind, mai ales, membri Partidului Național Tărănesc, considerați o stavilă împotriva comunismului.

Subsemnatul petent, Ion Diaconescu, făceam parte din conducerea Organizației de Tineret a PNT și, deci, am fost și eu vizat pentru represalii.

4

Ca urmare, în noaptea de 1/2 decembrie 1947, cu o mare dezlănțuire de forță, au fost arestați în jur de 100 membri ai tineretului PNT, printre care și subsemnatul, Ion Diaconescu.

Cei arestați am fost depuși în subsolurile Ministerului de Interne, unde, în cursul nopților, se făcea ancheta, iar, ziua, localul era ocupat de angajații ministerului. Ancheta a fost condusă de puțin cunoscutul, la vremea aceea, numitul Dulgheru, care, ulterior, a devenit unul dintre conducătorii Securității românești.

Faptele care ni se imputau se petrecusera inainte de dizolvarea partidului, cand aceste intalniri sau discutii nu contraveneau nici unei legi.

Dar, ofițerul Dulgheru n-a tinut seama de legalitatea acestor fapte si a recurs la tot soiul de acuze pe care le-a incadrat la „fapte penale”.

In timpul anchetei, in afara de **loviturile si torturile** la care eram supuși cu orice ocazie, cea mai mare presiune s-a exercitat asupra noastra prin **infometare cumplita** astfel incat ajunsesem in situatia de a fi compatimiti chiar si de oamenii de serviciu.

Ancheta a durat in jur de 3 luni si, la sfarsitul lunii februarie, am ajuns la Curtea Martiala, lotul fiind divizat in mai multe subgrupe.

Procesul a fost condus de **generalul Petrescu, cel care a condus si procesul contra lui Iuliu Maniu si Ion Mihalache.**

In fata saraciei de argumente, **Petrescu a propus pedepse**
5
de 1-2 ani, dar propunerea lui a fost respinsă cu amenințări de către **Dulgheru care a ridicat ștacheta, înmulțind pedepsele propuse de petrescu de 10 ori.**

În consecință, eu, care am avut, la propunerea lui Petrescu, o condamnare la 1 an si jumătate, in final, dupa interventia lui Dulgheru, am ajuns la o pedeapsa de 15 ani munca silnica. Despre aceste modificari ne-a marturisit un fost procuror, care, ulterior, a devenit si el detinut.

Dupa finalizarea procesului, am fost dusi, **pentru un scurt ”sejur”, la Jilava, de unde, cu vagon special, am luat calea Aiudului.**

In acest **vagon eram aproximativ 20 de detinuti din lotul nostru, la care s-au adaugat alti 20, adusi de la Vacaresti, acestia fiind fosti ministri si inalti demnitari.** Printr-o intamplare fericita, noi, cei de la Jilava, n-am fost pusi in lanturi.

Dar inaltii demnitari adusi de la Vacaresti au fost pusi in lanturi in conditii groaznice: doua persoane legate cu un singur lant, ceea ce facea deplasarea extrem de dificila. Mai mult, drumul de la gara la penitenciar, cca.1 km, l-am facut pe jos, in aceste conditii jalnice, in zornait de lanturi, sub privirile ingrozite ale localnicilor.

Conform regulamentelor vechi din puscarie, orice deplasare a unui lot de detinuti intr-o alta puscarie era precedata de o carantina de 2 saptamani,

pentru a preveni raspandirea molimelor.

Cele doua saptamani traite in aceasta carantina de la Aiud

6

mi-au ramas definitiv in memorie: 40 de detinuti, jumătate dintre ei in lanturi, intr-o singura camera, fara paturi, doar cu o dusumea pe care dormeam toti, iar, in mijlocul camerei, un hardau mare, pe post de tineta pentru necesitati.

Dupa 2 saptamani, am fost scosi din carantina si bagati in celularul principal al puscariei, unde, la acel moment, erau multe celule libere sau ocupate numai de catre o persoana. Conditii de detentie erau mai suportabile decat cele din carantina sau din perioada de ancheta.

Incepuse primavara si, la Aiud, se dezlantuise o campanie intensa pentru repararea si punerea in stare de functiune a puscariei in vederea loturilor mari de detinuti ce erau asteptate.

Aceasta campanie "a fost avantajoasa si pentru noi" deoarece **am fost scosi din celule si am lucrat luni de zile prin curtea inchisorii pentru zidarie, canalizare, etc.**

Pe langa faptul ca era preferabil sa stai in aer liber decat in celula, situatia a mai avut si "avantajul" ca a facut posibila legatura dintre noi, detinutii puscariei.

Cu aceasta ocazie mi-am dat seama ca detinutii din acel moment faceau parte din fostele elite ale societatii si anume: inalte personalitati din cultura, economie, armata precum si un grup numeros de legionari, arestati inca de pe vremea regimului Antonescu. Imi amintesc, de pilda, pe Mircea Vulcanescu, Nichifor Crainic, Radu Gyr, etc..

7

Conform vechiului regulament al penitenciarelor, ni s-a acordat, pentru inceput, dreptul la un vorbitor pe luna, cu familia si un pachet de 3 kg. Dar acesta s-a aplicat doar cateva luni, dupa care, prevederile respective absolut legale, au fost sistate samavolnic si ani de zile, mai precis **opt ani, subsemnatul nu am mai avut nici o legatura cu familia.**

Mai mult decat atat, **incepand cu toamna lui 1948, conditiile de detentie s-au inrautatit simtitor, regimul alimentar, si asa precar, s-a deteriorat grav.**

Intre timp, in puscarie aparusera noi loturi.

In primavara lui 1949 s-a trecut la o reorganizare a detinutilor. Cu aceasta ocazie, "Zarca" Aiudului a fost transformata in sectie de pedeapsa, cu regim special.

Printre cei 200 de detinuti deplasati in zarca am avut „cinstea” sa ma aflu si subsemnatul, Ion Diaconescu.

Aici am fost imbracati in zeghe de ocnasi, dormeam pe jos, neexistand paturi; incalzirea se facea cu praf de carbune, intr-o soba primitiva care nu se aprindea zile intregi.

In privinta hranei, regimul s-a inrautatit si mai rau, astfel ca foamea cumplita a pus stapanire pe noi.

Nu am avut nici un fel de asistenta medicala. Picioarele ni se umflaseră atât de mult incat nici nu mai puteam merge. O prima vizita medicala, efectuată după mai mult de un an, ne-a declarat casectici, datorita regimului dur pe care il suportasem. Consecinta acestei vizite medicale a fost reintroducerea

8

terciului, de care fusesem privati vreme de peste un an de zile.

Condițiile de "Higiena" erau la rândul lor cumplite si constau intr-o vizita de cateva minute, o data pe luna, la o asa-zisa baie cu apa rece pentru higiena personala si spalarea sigurelor lenjerii pe care le aveam si pe care trebuia sa asteptam sa se usuze pentru a le putea imbraca, alte schimburi neexistand.

Regimul acesta a durat aproximativ un an si jumătate, soldandu-se cu un numar mare de morti din cauza foametei si lipsei de asistenta medicala minima.

Supravietuitorii apti de munca au fost scosi treptat din zarca si trimisi la santierul de construire a canalului, care tocmai se deschisese.

In luna noiembrie 1950, deci după un an si jumătate de zarca, subsemnatul, Ion Diaconescu, am fost scos si trimis, asa cum credeam inițial, la canal. Inainte de plecare, ni s-a facut o vizita medicala, iar doctorul care ma stia din zarca, și cunoștea că am diagnosticul „casetic”, nu mi-a dat avizul ca apt de munca.

Securitatea n-a tinut seama de parerea medicului, astfel încât subsemnatul, Ion Diaconescu, am fost incadrat intr-un lot de munca

fortată care n-a fost trimis la canal, ci la minele de plumb din regiunea Baia Mare.

Cu ani in urma, mai vizitasem o mina de carbuni din Valea Jiului si fusesem ingrozit de conditiile de munca de acolo. De aceea, sincer, as fi vrut sa scap si sa ma reintorc la Aiud, dar nu exista nici o posibilitate.

9

Lagarul in care subsemnatul, Ion Diaconescu, am fost dus la mina de plumb de la Baia Sprie, avea deja cateva sute de detinuti sositi inaintea lotului nostru.

La repartizarea locurilor de munca, subsemnatul, Ion Diaconescu, in mod oficial, am cerut sa fiu retrimis la puscarie intrucat nu pot face fata conditiilor de munca din mina, dar, cererea nu mi-a fost aprobată.

Am fost trecut pe un tabel cu cei care necesita operatie de apendicita, ca urmare a unei crize pe care o avusesem in zarca Aiudului.

Munca in mina era extraordinar de grea si ca efort fizic dar, mai ales, din cauza conditiilor in care se executa. Orizonturile 11-12, la care subsemnatul am lucrat, aveau o adancime de 300 m, unde caldura era sufocanta si aerisirea lipsea aproape în integralitate.

Dupa 3-4 luni, s-a format un nou lot, de vreo 50 de detinuti, printre care și subsemnatul, și care am fost dusi ca pionieri pentru organizarea unei noi mine de plumb la Nistru. Noi – cei 50 de deținuți - fiind acum considerati "specialisti instruiti la Baia Sprie".

In baza cunostintelor mele ingineresti si a experientei dobandite, pentru inceput am fost incadrat in "biroul de conducere" al acestei colonii, care isi desfasura activitatea tot in interiorul minei. De mentionat ca, la Nistru, mina era formata din cinci orizonturi, care urcau in sus, de la gura minei pana in varful muntelui, ceea ce crea conditii mai bune de temperatura si aerisire. In curand, si mina de la Nistru a inceput sa fie

10

populata cu loturi numeroase de detinuti, care totalizau cam 300 de persoane.

Am aflat ca tabelul care se intocmise la Baia Sprie cu detinutii care necesitau operatii de apendicita era in vigoare si la Nistru.

Existenta lagarelor de detinuti de la mine era un secret de stat si nu se stia nicaeri, in exterior, nimic despre acestea.

În consecință, in loc sa fim dusi la un spital pentru operatie, s-a decis sa fie adusi doctori detinuti care sa faca pe loc aceste operatii.

Procedeul respectiv a fost folosit si la Baia Sprie si la Nistru si astfel am ajuns si eu pe masa de operatie.

"Doctorul" care opera nu era de fapt medic, asa cum am aflat mai tarziu, si niciodata nu mai facuse vreo operatie inainte de puscarie. In conditiile acestea, cu un instrumentar primitiv, fără masuri septice si cu o anestezie locala cu un efect de scurta durata, am fost chinuit groaznic pe masa de operatie cel putin 3 ore in cautarea apendicelui pentru care mi s-a facut o taietura disproportionat de mare. Am fost macelarit intr-un asemenea "hal" ca nu mai puteam articula nici un sunet, toti credeau ca voi muri, astfel ca directorul inchisorii a purces deja la intocmirea formalitatilor pentru declararea decesului.

Dupa aceasta "operatie" am ramas cu sechele pentru toata viata, fiindu-mi afectate si alte organe. Cu aceasta ocazie,

11

am aflat ca asa-zisul doctor, detinut si el, era de fapt student la medicina si urmarea ca prin aceste operatii sa convinga conducerea coloniei sa-l oficializeze ca medicul acesteia.

La cateva luni dupa nefericita "operatie" am fost supus de catre organele securitatii la o ancheta foarte dura referitor la activitatea pe care o desfasurasem in colonie ca national-taranist. Ancheta a durat mai multe reprize si, in final, s-a soldat cu o bataie crunta, cea mai dura pe care am suportat-o in puscarie. Imi amintesc cum eram cazut și calcat cu cizmele, provocându-mi-se rani pe tot corpul.

Apoi, subsemnatul, Ion Diaconescu, am fost mutat in mina la cele mai grele munci.

Intre timp, un alt eveniment important a marcat viata coloniei: patru detinuti au reusit sa evadeze din mina, dar au fost prinsi la scurt timp.

Ca urmare a acestei evadari, **regimul din colonie a devenit teribil de dur, cu izolari si batai permanente.** Am crezut ca aceste duritati se datorau evadarii colegilor nostri de detentie. Dar, trecand trei luni de zile de la eveniment si vazand ca situatia nu se schimba, **subsemnatul Ion Diaconescu, am declarat greva, la care au aderat 90 % din detinutii coloniei.**

Greva a pus pe jar conducerea puscariilor de la Bucuresti, care a luat masuri severe.

Astfel, **50 de detinuti, printre care si subsemnatul, considerati capii razvratirii, la care s-au adaugat inca 30 de deținuți de la celelalte doua**

Iagare de mina, am fost pusi in lanturi, imbracati in zdrente si trimisi in zarca Aiudului.

12

Era in anul 1953, dupa aproape trei ani de cand plecasem din aceasta puscarie. **In aceste conditii, dormind pe jos, cu lanturi la picioare, fara foc, cu hrana redusa, am stat o jumatate de an.** In luna aprilie 1954, s-a considerat ca am platit pentru greva organizata si am fost mutati in sectiile Aiudului ca detinuti obisnuiti.

Intre timp, **după decesul lui Stalin, au apărut primele semnale de "slabire a terorii".**

Dupa cateva luni, subsemnatul am fost scos din sectie si am ajuns in fabrica puscariei Aiud, care, intre timp, fusese dotata cu masini si utilaje mai apropiate de normal.

Colonia din fabrica Aiud numara cam 700 de detinuti, multi dintre ei fiindu-mi apropiati.

Noi, cei **700 de deținuți**, puteam oricand lua contact unii cu altii si **astfel s-a creat un mediu prielnic pentru defasurarea unor activitati politice, in spiritul ideilor noastre național țărăniste – creștin democrate.** De asemenea, prin gardieni si functionari civili, am facut legatura cu familia si cei din afara, despre care nu mai stiam nimic de ani de zile. **Aceasta activitate politica a avut un important ecou, eu fiind considerat un fel de cap al acestei initiative.**

Pentru a-mi adormi simtul meu de prevedere, am fost trecut pe un tabel cu evidentiati in munca si carora li s-a dat dreptul la un vorbitor cu familia. Si, **astfel, dupa 8 ani, am avut ocazia s-o vad pe mama imbatranita, aproape de nerecunoscut, de la care am aflat ca tatal meu era mort de 6 ani.**

13

Printr-o neglijenta a unui coleg de detentie, securitatea " a pus mâna" pe o scrisoare venita din exterior si, astfel, a demascat intreaga noastra lucrare.

Au urmat o serie de arestari printre gardienii si functionarii civili, iar **subsemnatul, impreuna cu alti detinuti, am ajuns la securitatea de la Cluj, unde am fost ținut 5 luni in ancheta dura.**

In luna decembrie 1956, am revenit in zarca Aiudului, izolat de unul singur in celula.

Era dupa revolutia din Ungaria si prin puscarie se simtea un suflu revolutionar inspirat de acele evenimente. Aceasta stare de spirit a inceput sa puna stapanire pe toti prietenii din zarca, care mi-au propus sa incercam o

greva pentru imbunatatirea conditiilor de detentie.

Astfel, in primavara lui 1957, am declarat greva foamei, la inceput numai cativa dintre noi; in final, au aderat 700-800 de detinuti din zarca si din celularul pricipal.

Securitatea a reactionat imediat si, vazand ca dupa cateva zile focarul nu se stinge, a decis sa treaca la alimentare fortata, care consta in administrarea prin forta a unei bauturi de supravietuire.

In timpul celor 23 de zile cat a durat aceasta greva, am fost "vizitati" de mai-marii Securitatii, care ne-au amenintat cu fel de fel de pedepse, astfel ca, treptat-treptat, grevistii epuizati, au inceput sa cedeze.

Printre ultimii care au renuntat am fost si subsemnatul,

14

dand urmatoarea declaratie: „Am declarat greva foamei pentru a obtine drepturile legale ale oricarui detinut, cu atat mai mult cele ale unui detinut politic. Dupa 23 de zile de greva, timp in care am fost vizitat de organele Securitatii, care au luat cunostinta de cererea mea, am constatat ca zvonurile dupa care si tara noastra e pe cale sa introduca un regim de legalitate nu se adeveresc si, in imposibilitatea de a lupta cu un astfel de sistem, declar ca incetez greva foamei”.

Am fost trecuti la regimul normal al detinutilor din zarca, dar securitatea n-a uitat revolta noastra. În consecință un lot format din fosti grevisti, între care am fost și subsemnatul, a fost trimis la puscaria din Râmnicu Sarat, intr-un regim cu totul special.

IN 1953, DUPA MOARTEA LUI IULIU MANIU SI A ALTOR CONDUCATORI POLITICI, CA SA SE PIARDA URMA ORORILOR, S-A LUAT MASURA DE A SE INCHIDE PENITENCIARUL DE LA SIGHET.

Ion Mihalache a fost purtat mai mult de un an prin diverse puscarii, fiind supus la presiuni infernale ca sa se "lepede" de trecutul lui politic.

Regimul comunist ar fi dorit ca prin aceste declaratii ale oamenilor politici sa se stearga toate grozaviile intamplate in decursul atator ani in puscariile Romaniei.

Dar, ION MIHALACHE, PRECUM SI ALTI CONDUCATORI POLITICI DE SEAMA, ÎN SPECIAL DIN PARTIDUL NOSTRU, N-AU CEDAT SI PENTRU ACEASTA S-

15

A HOTARAT ORGANIZAREA UNEI NOI PUSCarii SPECIALE, IN

CONDITII TERIBILE DE IZOLARE, LA RÂMNICU SARAT.

In aceasta puscarie au fost adusi cei mai refractari detinuti din Aiud, Gherla, etc.

Din zarca Aiudului am fost luat si subsemnatul, impreuna cu alti grevisti ai foamei. Cu ocazia aceasta, in curtea puscariei din Aiud, m-am intalnit cu Corneliu Coposu, care venea si el de la Gherla. Eram de 10 ani in puscarie atât subsemnatul, cât si Corneliu Coposu, dar acum ne intalneam pentru prima oara in detentie.

Astfel s-a format un lot de 30-40 de persoane, compus, in principal, din lideri national-taranisti si fosti ministri antonescieni care mai erau in viata, si a inceput un nou capitol din istoria acestei lungi suferinte, un capitol extrem de dureros.

Hrana era aceeasi din toate puscariile.

Ceea ce iese din comun era izolarea cumplită la care am fost supusi fiecare dintre cei închiși în această cumplită temniță.

Astfel ca, in cei aproape 6 ani cat am stat aici, foarte rar a fost posibil sa zaresc, prin crapaturile oblonului, pe colegii de suferinta. In aceste conditii teribile, am reusit, totusi, sa luam legatura intre noi, folosind diverse mijloace de comunicare, cum ar fi alfabetul Morse; la 16 incepuse prin lovituri in peretele vecinului de celula si, ulterior, prin "tusit", in timp ce eram "scosi la aer".

Subsemnatul am fost inchis intr-o celula unde aveam vecin, in celula din dreapta, pe Corneliu Coposu si, in cea din stanga, pe Ilie Lazar.

Stiam inca de la Aiud ca Ion Mihalache se gasea la Râmnicu Sarat si am hotarat sa fac tot posibilul sa descopar celula in care era.

Am aflat de la Ilie Lazar ca Mihalache se gaseste la etaj, intr-o celula de deasupra noastra, si, din cand in cand, era scos la aer in curtea de langa celulele noastre. In aceste conditii, cu toate riscurile, subsemnatul m-am catarat pe ferestruica situata foarte sus a celulei si l-am zarit prin crapatura oblonului pe Ion Mihalache, care devenise o umbra jalnica a celui pe care il stiam de o viata.

De multe ori am repetat aceasta incercare de a lua legatura cu el si am reusit sa ma fac auzit, comunicandu-i prezenta noastra acolo. El ne-a semnalizat ca a inteles mesajul subsemnatului.

Ca sa va dati seama de conditiile de izolare de la Râmnicu Sarat, amintesc dotarile pe care le aveau celulele noastre, ale deținuților in acel timp: eram imbracati in zeghe de ocnasi, incaltati cu bocanci primitivi si obiele, iar gamela si lingura, dupa fiecare masa, ni se luau, probabil pentru a nu le transforma in arme. Mobilierul consta intr-un pat de fier cu saltea de paie, un mic scaunel si doua tinete: una pentru apa si alta pentru necesitati.

17

Desteptarea se dadea prin clopot la 5 dimineata, iar de la acea ora pana la 10 seara, era absolut interzis sa atingi patul. Aveai dreptul fie sa te misti pe cei 2 m ai celulei, fie sa stai pe scaun, cu ochii spre vizeta, pentru ca gardianul sa te poata supraveghea astfel ca nu cumva sa dormi. Celulele erau luminate electric zi si noapte si dispuneau de ferestruica amintita, pentru aerisire.

Totul era astfel organizat ca detinutii sa fie complet "izolati de viață". In afara de gardianul de tura sau, eventual, vre un inspector de la Securitate, ani de zile n-am vazut pe nimeni altcineva. Subsemnatul am stat atata amar de vreme alaturi de colegii de suferinta fara sa ne vedem la fata. Nici plantoanele nu le-am vazut niciodata.

Gamelele si tinetele erau scoase intinzand mâna prin ușa, fara sa vedem chipul celor care le ridicau.

In aceste conditii, pentru ca sa avem totusi sentimentul ca traим, am incercat fel de fel de mijloace de comunicare, pana la urma reusind prin alfabetul Morse de care am amintit. Pare o joaca de copii, dar a fost chiar un mijloc de supravietuire pentru cei mai multi dintre noi.

Asistenta medicala era inexistentă, astfel ca o buna parte dintre detinuti au murit in acesti ani, indeosebi cei de varsta inaintata. In aceste conditii vitrege, Jenica Arnautu, un tanar ofiter aflat in lotul nostru, a declarat greva foamei. Aveam legaturi prin Morse si i-am transmis sa renunte ca n-are nici o sansa. La Aiud am fost 700-800 grevisti ai foamei si tot n-am obtinut nimic. El nu ne-a ascultat, a continuat greva foamei cam 50 zile, dupa care a murit, fara a fi impresionat pe cineva, fara a fi obtinut ceva.

18

Dupa aproximativ 2 ani, la Ramnic intervenind, probabil, un aflux mare de detinuti, **o mare parte dintre noi am fost comasati cate 2 in celula.** Astfel si eu am ajuns cu doua celule mai catre fund, peste celula lui Ilie Lazar, avand coleg de celula pe Cornel Velteanu.

In acest timp a mai aparut si o epidemie de gripa in penitenciar si cativa dintre detinuti au murit. Imi amintesc in acest sens de G-ralul Dobre, pe care il stiam din libertate. Si eu am fost bolnav, probabil grav, intrucat doctorul a hotarat sa ma trimita la spital. Pana s-au facut formele de trimitere, gripa a trecut in buna parte. Dar pentru ca formele au fost intocmite, am fost trimis la

Spitalul Puscariei Vacaresti, unde, vreme de 2 saptamani, mi s-a acordat un tratament foarte superficial. In general, la acest spital puscarie erau adusi detinutii in prag de moarte, mai mult ca sa se poata mentiona ca s-a acordat ingrijire medicala. In cele 2 saptamani cat am stat la Vacaresti au murit 2 detinuti din 5 cati eram in camera.

Subsemnatul si ceilalti supravietuitori ne-am reintors la baza si astfel am revenit la Râmnicu Sarat, dar de unul singur, in alta celula.

De fapt, nu se produsese nici o îmbunatatire in starea sanatatii mele si, cel putin un an dupa aceea, am continuat sa ma simt rau, ca un bolnav cronic. Cel mai tare ma supara o bronșita cronică ce a evoluat in bronșectazie, care ma chinuie si azi. Aceasta situatie a determinat pe doctorul penitenciarului sa ma retrimita la Vacaresti.

Ajuns acolo, am aflat cu ingrijorare ca noul director al spitalului era colonelul Koller, pe care il avusesem director la

19 Aiud; el fusese cel care m-a dus la Securitatea de la Cluj si isi manifestase nemulțumirea ca stricasem, prin activitatea mea din fabrica, faima puscariei. Teama mea s-a adeverit, **Koller nu ma uitase. M-a trimis intr-o celula complet izolata, sub stricta supraveghere, iar, dupa cateva zile, am fost retrimis la Râmnicu Sarat, in vechea celula.**

Cu toata izolarea fantastica, **cei care tineam legatura prin Morse am reusit sa mai avem inca sentimentul ca traим. Stiam cu precizie in ce zi suntem, ce sarbatoare este, iar colegul detinut preot Balica ne acorda asistenta religioasa.**

Din nefericire, dupa cativa ani de vigilența supraveghere, Securitatea a descoperit calea prin care tineam legatura intre noi, celebrul "alfabet Morse tușit", si au luat masuri severe care ne puneau in imposibilitatea de a mai continua.

La puțin timp dupa aceea, adica la 29 noiembrie 1962, dupa 14 ani, 11 luni și 25 de zile de detentie, muncă silnică sau izolare completă, subsemnatul am parasit Ramnicul si am fost dus in „domiciliu obligatoriu ” în satul Valea Călmățui, Județul Brăila.

ION MIHALACHE A MURIT IN FEBRUARIE 1963 SI DUPA ACEASTA, S-A HOTARAT INCHIDEREA PUSCARIEI DE LA RAMNIC, PENTRU A SE STERGE ORICE URMA A GROZAVIILOR PETRECUTE ACOLO.

Cand am ajuns la Valea Calmatui, am avut bucuria sa-l intalnesc pe Corneliu Coposu, ajuns inaintea mea, care isi executa „domiciliul obligatoriu” in acelasi loc. Din cei

20

peste 200 de detinuti aflatii aici, mai mult de jumătate erau lideri national-taranisti, ministrii sau fosti sefi de organizatii PNT.

Aici statul nu ne oferea nimic pentru intretinere. Noi, detinutii, trebuia sa ne descurcăm pe cont propriu.

Locuintele constau in niste bordeie construite de banatenii deportati în Baragan si care fusesera parasite.

Cu toate conditiile mizere, cei aproape 2 ani traiti aici ne-au dat posibilitatea sa reînviăm să vorbim, după anii de izolare totală, când nu mai puteam articula nici un cuvânt, să refacem prietenii si sa ne pregatim pentru lupta politica de mai tarziu.

Aici am pus bazele unei prietenii profunde si durabile cu Corneliu Coposu, pe care il cunosteam de pe vremea cand era secretarul lui Iuliu Maniu, cand amândoi eram tineri, cu mari sperante si perspective de realizare pe plan profesional si politic.

Din nefericire, pentru noi si pentru intreaga tara, toate aceste sperante in plan personal si national au fost intrerupte brutal de venirea comunismului, o ideologie si un regim de import, strain de structura si mentalitatea poporului roman, impus prin forta tancurilor sovietice. Regimul instaurat de forte de ocupatie, cu complicitatea unei infime minoritati de tradatori, nu s-a dat in laturi de la nici o crima, nici o teroare, nici o abjectie pentru distrugerea fiintei nationale, tintind in special elitele politice si intelectuale.

21

Subliniez că si după executarea detentiei am fost urmariti si anchetati asiduu de organele de securitate, intocmindu-ni-se dosare de urmarire penala, astfel cum am arătat în volumul II al memoriilor mele, intitulat "După Temniță".

De asemenea, în ceea ce priveste obtinerea unui loc de munca toate usile ne erau inchise, indiferent de faptul ca aveam o calificare superioara care ar fi justificat incadrarea intr-un post corespunzator.

Conducerile intreprinderilor comuniste erau timorate sau instruite, astfel incat ne priveau ca pe niste „ciumati”, de care nu stiau cum sa scape, mai ales ca orice angajare trebuia sa aiba avizul securitatii.

Am fost foarte multumit că, după multe cautari si umilinte, am fost acceptat intr-un post minor, prost retribuit, numai pentru a ne putea asigura un minimum de venit pentru supravietuire.

La data arestării mele eram un tanar inginer, de 30 de ani, angajat la Ministerul Economiei Nationale, iar, acum, după 17 ani, cei mai

importanti pentru cariera si formarea unui om, la varsta de 47 de ani, ma gaseam in situatia de a cauta cu disperare un post, oricare, oricat de modest, de umilitor si de prost platit, pentru a avea cu ce trai.

In prezentarea facuta, subsemnatul petent, Ion Diaconescu, am trecut in revista o parte din suferintele pe care le-am indurat impreuna cu celelalte zeci sau

22

sute de mii de detinuti politici, in lagarele Romaniei comuniste.

Conform celor arătate, subsemnatul petent, Diaconescu Ion am fost arestat la data de 5 decembrie 1947, în baza mandatului de arestare emis de MAI- Direcția de Anchete Penale, fiind eliberat la data de 30 noiembrie 1962.

Astfel, am fost în detenție politică specifică regimului comunist, fiind privat de libertate, în total, 14ani, 11 luni și 25 zile, deci un număr de 5395 de zile, ceea ce reprezintă 129 480 de ore, mai exact 7 768 800 minute.

Conform ORDINULUI DGPCM nr. 0102416/1962, am fost pus în libertate la data de 30 noiembrie 1962 și mi s-a stabilit domiciliu obligatoriu în Comuna Valea Călmățui, Județul Brăila.

Sintetizand aspectele cele mai semnificative din suferintele de puscarias, deținut politic, ale subsemnatului, Ion Diaconescu, in ordinea gravitatii lor, consider a fi urmatoarele:

1.)Foametea cumplita, mistuitoare si umilitoare pe durata atator ani;

2.)Izolarea groaznica, dezumanizanta prin care am fost rupti de tot ce inseamna viata normala;

3.Tortura, bătaile salbatice, nemiloase, insuportabile atat

23

prin suferinta fizica, cat si prin cea morala de care am avut parte de foarte multe ori;

4.)Frigul îngrozitor, chinuitor al lungilor ierni petrecute in celule neincalzite;

5.Promiscuitatea rezultata din convietuirea in aceeasi celula cu alti colegi de suferinta, legati sau nu unii de altii cu lanturi, precum și multe altele descrise în sinteza de mai sus.

Asociația Medicală Mondială, în Delarația de la Tokyo din 1975, a definit tortura ca o «suferință psihică sau fizică intenționată, sistematică și sălbatică săvârșită de una sau mai multe persoane, acționând în numele unor ordine, cu scopul de a forța anumite persoane să dezvăluie

informații, să facă diferite confesiuni sau pentru alte motive”.

În aceeași declarație internațională se mai arată că ”Chiar și mici suferințe, fizice sau mentale, sunt de ajuns să fie considerate tortură”.

În arhivele fostului Comitet Central al Partidului Comunist Român s-a păstrat un document clasificat strict secret, din 1 noiembrie 1967, care trece în revistă așa numitele ”metode necorespunzătoare” folosite înainte de 1964 de către anchetatorii Securității. Acestea au fost clasificate în document în patru categorii, după cum urmează:

”Folosirea bătăii, subalimentația prelungită și tortura, în scopul obținerii de declarații acuzatoare;

Presiuni morale pentru constrângerea anchetaților să declare ceea ce li se impunea;

Falsificarea unor declarații date de cei anchetați și folosirea de scrisori plastografiate pentru a obține

24

recunoașterea unor fapte;

Redactarea unor declarații în lipsa anchetaților sau consemnarea unor răspunsuri ireale, pe care anchetații erau constrânși să le semneze.”

Însă, este greu de redat în cuvinte toată grozavia acestor ani de nefarsite suferințe, ororile savarsite împotriva ființei, demnității, condiției umane, destinele atator oameni de mare valoare, frante definitiv sau mutilate pentru tot restul vieții.

B). TOTODATĂ, MAI ARĂTĂM URMĂTOARELE:

Pe durata stalinismului, lagărele de muncă forțată și închisorile din Uniunea Sovietică, precum și din celelalte state comuniste subordonate acesteia, inclusiv R.P.România, aveau drept principal scop exterminarea indezirabililor.

În 1954, la un an după moartea lui Stalin, a început eliberarea prizonierilor politici și închiderea lagărelor. Până la sfârșitul anului 1965, teoretic, toate "lagărele " au fost închise.

În mod oficial, "GULAG"-ul a fost desființat prin Ordinul nr. 20 al MVD din 25 ianuarie 1960, iar în România eliberarea deținuților politici a început prin Decretului Lege nr.5/1963, dar, în realitate, aceasta a demarat încă din 1962, în baza unor ordine administrative, astfel cum este și cazul subsemnatului, căruia, de altfel, îmi expirase condamnarea

de 15 ani.

Astfel, in "GULAGUL ROMÂNESC" - reprezentat de

25

închisorile centrale de la Gherla, Aiud, Sighet, Râmnicu Sărat, Minele de Plumb de la Baia Sprie, Nistru, Mislea, Ocnele Mari, Jilava, Văcăresti, Pitesti, și altele, la care s-au adăugat penitenciarele pentru pedepse sub 10 ani (Oradea, Caransebeș, etc.), lagărele de muncă forțată create începând din 1948 pe "santierele comunismului" (Hidrocentralele de la Bicaș, Borzesti, Onesti, calea ferată Bumbesti-Livezeni, minele de uraniu, cupru și aur de la Cavnic, Baia-Sprie, etc.) și, mai ales, Canalul Dunăre-Marea Neagră, cunoscut sub numele de "Canalul morții" - au fost răpuși prin brutalizare repetată, malnutritie, lipsă de asistență medicală sau, pur și simplu prin împușcare, sute de mii de intelectuali, tărani și muncitori.

Închisorile și lagărele principale din Romania, in ordinea severității regimului, dar și a particularităților celor întemnițați, potrivit unor studii, au fost:

a.) Sighetul (rezervat personalităților politice de primă mărime între care, Iuliu Maniu, Gh. Brătianu (care au fost asasinați în aceste temnițe); regimul alimentar dur ducea la o mortalitate de 40%, supraviețuitorii, arătând ca niște fantome, fiind transferați in alte pușcării; in perioada 1947-1950, gardienii nu cunosteau limba română, fiind agenți KGB);

b.) Râmnicu Sărat (închisoare disciplinară cu regim celular extrem de strict, rezervat politicienilor, personalităților vieții economice, demnitari ai Bisericii Catolice și Unite). Închisoarea de la Râmnicu Sărat a fost „populată” cu deținuții supraviețuitori de la Sighet, închisoare care s-a închis in 1954 și de la alte închisori (Aiud, Gherla,..) și care au refuzat să dea declarații de negare

26

("lepadare") de credințele (convingerile) lor politice.

De exemplu, Ion Mihalache, a refuzat să dea declarație de "lepadare" de crezul lui politic și a murit aici in chinuri groaznice.

De asemenea, mentionăm ca aici au fost deținuți Corneliu Coposu, subsemnatul Ion Diaconescu și alți fruntași PNT, iar regimul închisorii s-a caracterizat prin cea mai cumplită izolare, fiecare deținut fiind singur in celula lui fara posibilitatea de a avea contact cu cineva.

c.) Aiud (cu reputatia de cea mai sinistră, după Sighet și Râmnicu Sărat, a fost in mare parte rezervată personalităților politice de "mărimea a doua" si intelectualilor; aici si-a dat sfârșitul marele si originalul filozof Mircea Vulcănescu, aici au tronat călăii Koller si Dorobantu, aici a schingiuit, poate fără asemănare, bestialul Moromet);

d.) Gherla (aici au făcut "carieră" vestitul director Goiciu, tortionarul Istrate, fratii Somnea, Tudoran si doctorul securității Sin; aici a stat un timp episcopul catolic Iuliu Hossu.);

e.) Canalul Dunărea-Marea Neagră (în 1949 executau munca forțată 60.000 de deținuți, iar, in 1951, se ajunsese la 300.000 de deținuți; numărul de morti ajunsese la un moment dat la 400 pe zi);

f.) Salcia (lagăr situat lângă Brăila, destinat mai ales celor ce detinuseră "ilegal" aur, cei mai multi fiind oameni vârstnici);

g.) minele de plumb de la Baia Sprie, Cavnic si Nistru

27

(expuneau la riscuri de accidente si intoxicatii chimice extrem de ridicate);

h.) Suceava (închisoare de anchetă, mai ales pentru legionari, si loc unde s-a predat "reeducarea"; pe aici a trecut episcopul de Alba Iulia, Iacob Antal);

i.) Craiova (rezervată, între 1948-1950, unor tărăniști, in celule zidite, cu o singură gaură pentru transmiterea gamelelor cu mâncare);

î.) Făgăraș (rezervată jandarmilor si politistilor sau agentilor din rețeaua de spionaj si contraspionaj);

j.) Sibiu (cu o reputatie sinistră, mai ales datorită celulelor subterane);

k.) Jilava (cu celebrul "fort 13", cu vestitii tortionari plutonierul Ivănică si căpitanul Moromet);

L.) Târgsor (rezervat, între 1948-1953 elevilor de liceu);

m.) Ocnele Mari (rezervată salariatilor Ministerului de Interne);

n.) Târgu-Ocna (pentru tuberculosi);

o.) Mislea, Dumbrăveni si Miercurea Ciuc (toate închisori de femei);

p.) Constanta, Timisoara, Oradea, Cluj, Codlea si Iasi (pentru "detinutii de rand").

Se ajunge, astfel, potrivit unor autori la o cifră globală estimativă a victimelor în aceste închisori și lagăre de muncă de peste 200 000 de deținuți.

Toate aceste acțiuni au fost promovate însă de statul totalitar comunist în România, în perioada 6 martie 1946 – 22 decembrie 1989, în baza Tezelor lui Stalin, impuse de către comisarii sovietici Ana Pauker, Pantelei Bodnarenko, Dimitri Fedicinsky, Silviu Brucan, Alexandru Nicolscki Grunberg, etc., trimiși în România pentru "fericirea, bunăstarea și liniștea poporului muncitor".

Nici una dintre aceste persoane nu a fost condamnată vre-o dată pentru faptele săvârșite, mai exact pentru crimele comise împotriva poporului, pentru promovarea ideilor, concepțiilor și a doctrinelor comuniste, rasiste și xenofobe, a urii și violenței pe motive politice, etnice, rasiale și religioase, superioritatea unor rase și inferioritatea altora, antisemitismul și incitarea la xenofobie.

In plină epocă de sovietizare a Republicii Populare România, Securitatea a avut în fruntea sa agenți sovietici pe care documentele oficiale îi prezintă ca ofițeri cu nume românizate.

Astfel, Pintilie se numea, de fapt, **Pantelei Bodnarenko** și făcea parte din agenți trimiși în România de serviciile secrete sovietice. Născut în Ucraina, în 1902, a fost racolat de GPU din Transnistria și instruit în acțiuni subversive împotriva autorităților românești. Prima

29

misiune din România (1928) avea ca scop întemeierea unei rețele de diversiune și spionaj. Descoperit și arestat de Siguranța românească, a trecut prin Doftana, Văcărești și Caransebeș, loc unde i-a cunoscut pe Teoharie Georgescu, Iosif Chișinevschi, Gheorghe Gheorghiu Dej. A fost eliberat după august 1944, fiind numit șef al Departamentului Special al CC al PCR, ocupând, în paralel, și funcția de adjunct pentru probleme de securitate al rezidenței INU (Direcția de Informații Externe a NKVD) la București.

In 1968, anchetat cu privire la perioada în care a condus Securitatea, a declarat că multe crime le-a comis din convingere, altele din respect față de disciplina de partid.

Adjunctul său, **Alexandru Nicolschi**, (Boris Grunberg, numele real, s-a născut în 1915, la Chișinău, în Basarabia ocupată de ruși. Venirea la putere a

Guvernului Groza (martie 1945) i-a adus numirea ca șef al echipei de detectivi din DGP, subdirector al Securității Poporului , inspector general al Siguranței și secretar general al MAI, condus de Alexandru Drăghici.

Unica sarcină a lui Nicolschi, din orice post, a fost represiunea "dușmanilor", iar măsura durtății pe care a folosit-o în "eliminarea dușmanului de clasă" au dat-o documentele din arhive.

Astfel, Comitetul Național Român, care funcționa la Washington, a dat publicității, în 1949 un act despre încălcarea drepturilor omului în România. Documentul menționa declarația unei tinere femei, care a fost arestată și anchetată, în 1945 sub acuzația de apartenență la o mișcare de rezistență.

Ancheta a presupus și bătăi cu un sac de piele cu nisip, lovirea cu capul de zid, lovirea feței și mutilarea.

Presă românească postcomunistă a scos la iveală o informație conform căreia același **Nicolschi ar fi ordonat, în 1949, asasinarea a șapte deținuți de la Gherla, în timp ce erau tranferati în alt loc al detenției.**

30

Numele său este legat și de teribilul experiment al reeducării de la Pitești, început sub coordonarea lui la 6 decembrie 1948.

A decedat în 1992, cu o zi înaintea prezentării sale la Procuratura Generală.

Astfel, în Raportul Final al Comisiei Prezidențiale pentru Analiza Dictaturii Comuniste din România, în capitolul Teroarea dezlănțuită , se fac următoarele mențiuni:

"Înființată la mijlocul anului 1948, Securitatea (și Trupele sale speciale, ajutate direct de Miliție) a reprezentat principalul instrument al represiunii comuniste împotriva poporului român. Modalitățile de a exercita teroarea au fost multiple, începând cu represiunea violentă: arestări, anchete, torturi, stabilirea condamnărilor (justiția militară era practic aservită Securității), continuând cu teroarea psihologică – organizarea unei formidabile rețele de informatori, punerea la punct a unui diabolic sistem de diversiune și dezinformare a maselor, amenințări, șantaj și încheind cu presiunile făcute asupra întregului aparat de stat, economic și administrativ".

Dintre versurile preferate ale Securității și gardienilor, ale celor organizați în celule centrale și locale de partid, comsomol, etc, le amintim pe următoarele:

"Și mai trece o noapte, și mai trece o zi

Se ascute lupta dintre clase
Iar chiaburii se vădesc a fi
Elemente tot mai dușmănoase.”
(A.E.Baconsky)

În Directiva nr.41 din Directivele de bază ale NKVD pentru țările supuse dominației sovietice, având antetul "Moscova 2-

31

5-1947 (Strict Secret) K-AA/CC 113, Indicația NK/003/47 – publicată de mass media din România se specifică ” **Trebuie împiedicată cu orice preț reabilitarea celor condamnați în procese politice. Dacă această reabilitare devine inevitabilă, se admite doar cu condiția ca acel caz să nu fie considerat o greșală judecătorească, condamnatul nu va fi judecat, ci doar grațiat; nu va avea loc reluarea procesului, respectiv, autorii judecății greșite nu vor fi condamnați”.**

Conform celor arătate mai sus, în 1954, la un an după moartea lui Stalin, a început eliberarea prizonierilor politici și închiderea lagărelor. Până la sfârșitul anului 1964, teoretic, toate "lagărele de muncă corecțională" au fost închise.

În mod oficial, "GULAG"-ul a fost desființat prin Ordinul nr. 20 al MVD din 25 ianuarie 1960, iar în România eliberarea deținuților politici a început prin Decretului Lege nr.5/1963.

<C:\wiki\1960>

Desi Decretele de grațiere nr. 167/1964 și respectiv numarul 411/1964 au fost emise în aprilie, respectiv iulie 1964, deținuții politici au început să părăsească puscarile comuniste încă din anul 1962 (probabil că le expirase termenul de detenție), cei mai mulți fiind întemnițați sub acuzația de "uneltire contra ordinii sociale".

In 1964, pe parcursul a patru luni, au fost grațiate trei loturi consecutive de deținuți politici, însumând peste 9.600 de persoane. In total, în perioada 1962 și 1964 au fost eliberați peste 12.700 de deținuți.

Aceste decrete au reprezentat o măsură politică în

32

consens cu "reabilitarea" victimelor stalinismului din toate celelalte țări comuniste, cu mențiunea că în RPR au fost eliberați toți deținuții politici întrucât s-a ajuns la "concluzia" că puterea politică comunistă fiind pe deplin consolidată, puteau fi eliberați deținuții politici deoarece nu mai prezentau pericol pentru ordinea de stat.

În realitate, aceste demersuri din România și alte state comuniste au fost rezultatul unor înțelegeri internaționale și în special, a presiunii exercitate de SUA.

În anul 1962 - Pregătind marea amnistie a deținuților politici din 1964, Regulamentul privind aplicarea regimului în locurile de deținere, aprobat prin Ordinul Ministrului Afacerilor Interne nr. 4045/20.11.1962, prevede că, "în cadrul regimului de executare a pedepselor privative de libertate, se subscriu: folosirea la muncă, respectarea disciplinei, acțiunea cultural-educativă, stimularea și recompensarea. Prin organizarea acestor activități s-a asigurat readaptarea la pulsul social a celor care au fost amnistiați în 1964."

Primul decret (semnat de presedintele Consiliului de Stat, Gheorghe Gheorghiu-Dej) dateaza din ianuarie 1962 si gratiaza 4.760 de tarani ce s-au opus colectivizarii fortate, plus alte persoane. Decretul nr. 293/16.IV.1962 il gratiaza pe Nichifor Crainic, considerat de autoritatile comuniste drept "reeducat"! Decretul nr. 294/17.IV.1962 il gratiaza pe Pastorel Teodoreanu, altul pe istoricul Const. Radulescu Serban Zoner. Prin Decretul nr. 551/9.09.1963 au fost eliberati 127 de condamnati politici, intre care Vasile Netea (memorialist si istoric literar), socotiti "cei mai reeducati".

33

Toate aceste decrete de grațiere reprezintă o masura de "bunavointa" si "iertare" a puterii dictatoriale de sorginte bolsevica, care nu sterge însă nici una dintre aceste condamnări.

Asa se explica de ce foștii detinutii politici anticomunisti am fost și sunt, pentru securisti si uneltele lor, ca si pentru foștii activisti de partid si UTC, "indezirabili", niste "resentimentari", "inraiti", "frustrati", "dezechilibrati psihic" etc., ajungându-se până la o demonizare deliranta a noastră și la nivelul anului 2009- și mă întreb cui și de ce încă îi mai este teamă de ideile fundamentale ale democrației și statului de drept???

După eliberarea din penitenciar, așa cum am mai arătat, am fost în continuare supravegheat, urmărit, găsirea unei slujbe a fost o mare problemă, nu am avut dreptul la pașaport, etc.

C. ÎN CEEA CE PRIVEȘTE PRETEXTUL ARESTĂRILOR ȘI ÎNTEMNIȚĂRILOR NOASTRE, A LIDERILOR ȘI MEMBRILOR PNT, TREBUIE AVUTE ÎN VEDERE, ÎNTRE ALTELE, ȘI URMĂTOARELE ASPECTE:

Iuliu Maniu și-a dat seama că atât timp cât România va fi lăsată în

"sfera de influență" a URSS nu va mai fi posibilă exprimarea politică democratică și că singura cale de a face cunoscute lumii năzuințele reale ale românilor a rămas

34

trimiterea peste hotare a unui grup reprezentativ de membri ai PNT.

Având această convingere, dar căzând și în înscenarea realizată de NKVD, comuniștii și structurile Securității românești, el a acceptat, în cele din urmă, plecarea din țară, cu avionul, a unui grup de fruntași ai partidului: Ion Mihalache, Nicolae Penescu, Nicolae Carandino și Ilie Lazăr.

Înscenarea a reușit, grupul fiind arestat la *Tămădău*, în apropierea Bucureștiului (14 iulie 1947).

O acțiune normală în orice stat civilizată, cum ar fi plecarea peste hotarele proprii țării, a fost răstălmăcită și incriminată ca trădare.

Drept urmare, întregul Partid Național Țărănesc a fost culpabilizat și, la 19 iulie 1947, Adunarea Deputaților a ridicat imunitatea parlamentară a deputaților PNT, iar la 25 iulie, Consiliul Politic al BPD a propus dizolvarea PNT.

La 29 iulie 1947, printr-un jurnal al Consiliului de Miniștri, a fost dizolvat Partidul Național Țărănesc (a șaptea desființare a partidului), iar la data de 15 august 1947 a fost adoptată Legea nr. 289 privind desființarea și interzicerea organizațiilor de tip fascist, profascist sau terorist, politice, militare sau paramilitare, în temeiul căreia au fost arestați și condamnați imensa majoritate, dacă nu aproape toți liderii și membrii PNT.

Din cele de mai sus rezultă în mod evident că, într-un mod neconstituțional, nelegal, samavolnic și săvârșind un abuz de drept fără precedent, conducerea comunistă a țării a calificat

35

PNT drept o organizație "fascistă".

Un asemenea "calificativ" a fost dat tocmai partidului nostru, care, între altele, a avut o contribuție decisivă la realizarea Marii Uniri de la Alba Iulia din 1918, s-a opus cu vehemență oricărei forme de dictatură (carlistă, legionară, antonesciană și comunistă), a fost simbolul național al luptei și rezistenței împotriva acestora și pentru apărarea și promovarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului și avea să

dea jertfe de sute de mii de membrii și lideri arestați, dintre care zeci de mii au fost asasinați în diverse temnițe.

Legea nr. 289 din 1947 a fost abrogată prin Legea nr. 158 din 14 mai 2004 întrucât prevederile acesteia contravin Constituției, sunt contrare noii ordini de drept și au devenit anacronice.

Totodată, a fost adoptată ORDONANȚĂ DE URGENȚĂ nr.31 din 13 martie 2002 privind interzicerea organizațiilor și simbolurilor cu caracter fascist, rasist sau xenofob și a promovării cultului persoanelor vinovate de săvârșirea unor infracțiuni contra păcii și omenirii, aprobată prin Legea nr. 107 din 2006, modificată prin Legea nr.278 din 2006.

Acest act normativ evident că nu consideră nici un moment drept "fascistă, profascistă sau teroristă" activitatea profund democratică desfășurată de PNȚ și de liderii săi în perioada 1947-1989.

Între 29 octombrie și 11 noiembrie 1947, s-a desfășurat primul proces intentat PNȚ.

Pe banca acuzării au fost aduși conducătorii partidului și câțiva înalți funcționari din Ministerul de Externe: Iuliu Maniu, Ion Mihalache, Ilie Lazăr, Nicolae

Carandino, Nicolae Penescu, Vasile Serdici, Ion Mocsonyi-Stârcea, Victor Rădulescu-Pogoneanu, Camil Demetrescu, Florian Roiu, Emil Lăzărescu, colonelul Ștefan Stoika, lt.col. Dumitru Stătescu, Radu Niculescu-Buzești. Au fost judecați în lipsă Grigore Niculescu-Buzești, Grigore Gafencu, Constantin Vișoianu și Alexandru Cretzianu.

Cum nu exista vinovăție penală, condamnările au fost stabilite în funcție de personalitatea politică și de dârzenia inculpaților (de la muncă silnică pe viață până la închisoare corecțională).

Au urmat zeci și sute de procese înscenate, intentate în majoritate împotriva fruntașilor național-țărăniști, atât în Capitală, cât și în țară. Numărul proceselor a fost impresionant Nici nu se cunoaște încă numărul exact al acestora. Mare parte a membrilor PNȚ au fost arestați, condamnați penal sau pedepsiți prin decizii administrative.

Numărul celor care au murit în detenție în închisorile din Sighet, Aiud, Galați, Pitești, Gherla, Ocnele Mari, Dej, Caransebeș, Craiova, Oradea, Suceava, Râmnicu Sărat, Botoșani, Vaslui, în mine, la Canal, precum și în satele din Bărăgan, de ordinul zecilor de mii, nu este încă precis cunoscut.

Sub pavăza armatei sovietice "frățești", reformele comuniste s-au succedat într-un ritm vertiginos.

Au fost introduse pedepsele administrative și lagărele de muncă forțată, care au scutit autoritățile de a mai înscena procese, deoarece, în virtutea acestor măsuri "secrete", aveau posibilitatea să priveze de libertate pe orice presupus adversar politic suspectat de a desfășura activități contra regimului și să-l interneze în condiții precare de existență în lagăre de muncă obligatorie.

Până în aprilie 1962, desfășurând întregul arsenal de "metode de convingere", de la presiuni morale la ruina economică și de la amenințări până la crimă, o mare parte a liderilor politici ai României interbelice, a vârfurilor intelectualității și societății civile, adică tot ce fusese mai reprezentativ în clasa conducătoare a fost exterminat sau redus la tăcere.

Rezistența împotriva regimului comunist din România a însemnat reacția de apărare a demnității naționale împotriva jafurilor, arestărilor și crimelor comise de ocupanții sovietici și de uneltele lor.

După anii 1964-1965, regimul comunist și-a schimbat tactica. Astfel, a început o nouă etapă a tragediei poporului român sub teroarea comunistă.

38

Sub dictatura comunistă, membri și simpatizanți național-țărăniști, supraviețuitori ai terorii din anii '50-60 au încercat să revigoreze Partidul Național Țărănesc, în condiții de clandestinitate. Ei au organizat întâlniri în grupuri mici, întâlniri urmate de cele mai multe ori de interogatorii și declarații la Securitate. Sporadic, au apărut și unele manifeste semnate de organizații ale partidului dizolvat oficial, dar nu desfășurate în fapt.

În locul democratizării așteptate după anul 1968, Ceaușescu a instaurat cel mai dictatorial regim din tot spațiul comunist sud-est european.

În octombrie 1970, a avut loc la București prima reuniune a foștilor lideri țărăniști, care s-a organizat în clandestinitate după 1947, și la care am participat, între alții: Corneliu Coposu, subsemnatul Ion Diaconescu, Niculae Ionescu Galbeni, Ioan Bărbuș, Ion Puiu, Alexandru Bratu,, Gheorghe Mocanu, Maria Achim, Ion Ovidiu Borcea, Victor Coconeți (care a fost găsit zdrobit la 28 februarie 1973, pe caldarâmul din curtea

interioară a clădirii unde lucra într-un birou de proiectare cu cinci etaje).

În 1972, Securitatea a declanșat operațiunea „*Negura*”, în cadrul căreia s-a alcătuit un plan de măsuri de ordin informativ, prin care **cei suspectați că fac parte din PNȚ-ul clandestin să intre sub supravegherea directă a Securității**, fără a mai apela la organizațiile politice ale PCR.

În aceste condiții, **la 10 mai 1972**, a avut loc o întâlnire secretă la care au luat parte **Corneliu Coposu, subsemnatul Ion**

39

Diaconescu, Ionescu Galbeni Vasile Constantin Niculae, Ion Puiu și Gheorghe Mocanu.

O a treia întâlnire s-a ținut la 16 iunie 1972, la domiciliul lui Ionescu Galbeni Vasile Constantin Niculae din cartierul Drumul Taberei.

Începând din 6 iunie 1974, Direcția a VI-a din cadrul Ministerului de Interne declanșase acțiunea de urmărire penală „*Himerele*”, care consta în supravegherea și anchetarea în stare de libertate a **șapte lideri țărăniști**. Securitatea a alcătuit un plan de acțiune prin care se urmărea introducerea de informatori în cercurile de prieteni ai lui **Corneliu Coposu, subsemnatului Ion Diaconescu, Niculae Ionescu Galbeni, și respectiv Ioan Bărbuș și Cicerone Ionițoiu**, organizând percheziții repetate la domiciliul lui **Corneliu Coposu, Ion Diaconescu, Niculae Ionescu Galbeni și a celorlalți.**

La data de **25 martie 1974**, o altă acțiune a Securității avea loc împotriva lui **Niculae Ionescu Galbeni**, căruia, la ordinul lt.colonelului Cekezi și a maiorului Catană, i se introduseseră mijloace de ascultare în locuință.

În același an, în luna august, a fost arestat **Alexandru Bratu**, pe baza mărturiilor unor informatori, și condamnat la zece ani de închisoare. A fost eliberat după doi ani (în 1977), la intervenția autorităților americane. În aprilie 1977, Bratu a emigrat în Statele Unite.

Printre acestea se înscriu și acțiunile lui **Cicerone Ionițoiu**, care păstra legătura cu ceilalți lideri țărăniști și care a avut numeroase întrevederi cu **Corneliu Coposu** - care fusese anchetat de Securitate după eliberarea din penitenciar de aproximativ 175 de ori. **Cicerone Ionițoiu** a avut numeroase întrevederi cu subsemnatul petent **Ion Diaconescu și Niculae**

40

Ionescu Galbeni, care, în 1977, fusese chemat la sediul Securității din București, unde a fost bătut cu bestialitate, fiind apoi eliberat, fără

interogatoriu și fără nici o explicație.

În anul 1979, Cicerone Ionițoiu, la intervenția președintelui Franței Valery Giscard D'Estaing, a reușit să emigreze în Franța.

În țară, nucleul PNT s-a concentrat în jurul lui Corneliu Coposu.

La 2 februarie 1987, Corneliu Coposu a reușit să se întâlnească la București cu Jean Marie Daillet, vicepreședintele Internaționalei Creștin Democrat, solicitând înscrierea PNT în rândurile mării familii creștin democrat, lucru care s-a și realizat în acel an.

D. ONORAT TRIBUNAL,

Am relatat toate aceste aspecte cu speranța ca drama noastră nu va fi uitată, ca ea va avea un sens, ca va determina în mentalul tuturor celor care iau cunoștința de ea hotărârea fermă ca asemenea orori să nu mai fie posibil să se întâmple niciodată, împotriva nimanui.

Subsemnatul petent, Diaconescu Ion, arăt că nu am desfășurat niciodată acțiuni contra umanității, nu am desfășurat activități de promovare a ideilor,

41

concepțiilor sau doctrinelor rasiste și xenofobe, nu am promovat ură sau violența pe motive etnice, rasiale sau religioase, superioritatea unor rase și inferioritatea altora, antisemitismul și incitarea la xenofobie.

Toate afirmațiile de mai sus sunt pe deplin confirmate atât de întreaga istorie a Partidului național Țărănesc, cât și de activitatea mea de "După Revoluție", care este menționată în volumul al III-lea al memoriilor subsemnatului, din care menționez câteva date:

Partidul a fost reactivat, oficial, în timpul Revoluției din 1989, printr-o declarație a personalităților P.N.Ț aflate încă în viață, în frunte cu Corneliu Coposu. Printre cei 14 semnatari ai declarației am fost și subsemnatul, Ion Diaconescu, considerat un adjunct al lui Corneliu Coposu.

Partidul astfel reînscut a participat la alegerile din mai 1990 și, cu toate obstrucțiile regimului la putere, am reușit să promovăm 12 deputați în Parlamentul țării, printre care și subsemnatul Ion Diaconescu.

Deoarece regimul neo-comunist, instalat după 1989, întrebuinta cele mai dure arme împotriva noastră, am simțit nevoia creării unei

coalitii a tuturor formatiunilor democratice si, astfel, a luat fiinta Conventia Democrata din România din care faceau parte un numar important de partide si asociatii democratice. Fiecare formatiune era reprezentata de 2 persoane.

42

Partidul Național Țărănesc era reprezentat de Corneliu Coposu si subsemnatul petent, Ion Diaconescu. Aceasta Conventie Democrata a facut progrese importante, astfel ca la alegerile din 1992, reprezenta cea mai importanta forta de opozitie. Atat prin numele partidului Partidul Național Țărănesc, cat si prin aceasta Convenție Democrată Română s-a creat posibilitatea unei activitati a partidului pe plan international, cu participari la diverse organisme internationale.

Printre acestea, imi amintesc de participarea mea, în calitate de reprezentant al Opozitiei din Parlamentul Romaniei, la sedintele care aveau loc la Strasbourg in cadrul Consiliului Europei. Activitatea în cadrul acestui organism era un preludiu al primirii noastre in organismele europene si NATO.

In aceasta perioada, Corneliu Coposu era presedintele partidului si subsemnatul eram prim vicepresedinte, functie pe care am indeplinit-o pana in 1995, la moartea lui Corneliu Coposu, dupa care am fost ales presedinte al PNT-CD.

Ca deputat, am activat in Parlamentul Romaniei timp de 10 ani, in perioada 1990-2000. Mentionez ca din 1996 pana in 2000 am fost ales si am activat ca Presedinte al Camerei Deputatilor.

Datorita pozitiei mele de Presedinte al Camerei Deputatilor si Presedinte al P.N.T-C.D si respectiv al Conventiei Democrate, am avut o importanta activitate internationala, intalnindu-ma cu numeroase personalitati de prima marime de pe scena internationala din acea vreme.

Amintesc in acest sens pe Sanctitatea Sa Papa Ioan Paul

43

al-II-lea, pe care l-am intalnit atat la Roma, cat si la Bucuresti; pe Presedintele S.U.A, Bill Clinton, si pe Prima Doamna, Hillary Clinton, pe care, de asemenea, i-am intalnit atat la Washington, cat si la Bucuresti; pe Presedintele Frantei Jacques Chirac, cu care am avut numeroase intrevederi la Paris si Bucuresti, pe Primul ministru al Angliei, Tony Blayer; pe Primul Ministru al Italiei Silvio Berlusconi, pe Cancelarul Germaniei, Helmut Kohl si Primul Ministru al Bavariei, pe Regele Suediei, pe Primul Ministru al Spaniei, Jose Aznar; pe Ministrul de Externe al Rusiei Primakov si multe alte personalitati ale lumii politice din China, Turcia, Grecia, Ungaria, Belgia, Slovacia, etc.

Mentionez ca prin activitatea depusa ca Presedinte al PNT-CD , al Conventiei Democrate si al Camerei Deputatilor am adus o contributie esentiala la integrarea Romaniei in Uniunea Europeană si NATO.

III. De asemenea doresc să învederez Onoratului Tribunal următoarele:

Prin Hotărârea nr. 309 din 13.07.1990 a Comisiei Pentru Acordarea unor Drepturi Persoanelor Persecutate din Motive Politice, conform Decretului Lege nr.118 din 1990, s-a stabilit că perioada de detenție 05.12.1947-30.11.1962, la care s-a mai adăugat încă 1/2 din acest interval, prin urmare, în total, 24 ani, 6 luni și 24 zile reprezintă vechime în muncă.

Totodată, conform art. 3 alin. 1 combinat cu art. 10 din Decretul Lege nr. 118 din 1990 mi s-a acordat o îndemnizație de 3 887 lei lunar, câte 200 lei pentru fiecare an de detenție.

44

IV. ÎN CONCLUZIE, ONORAT TRIBUNAL, VĂ SOLICIT CA PRIN HOTĂRÂREA PE CARE O VEȚI PRONUNȚA SĂ CONSTATAȚI ȘI DUPĂ CAZ, SĂ DISPUNEȚI:

A.) CARACTERUL POLITIC AL CONDMNĂRII MELE DISPUSE PRIN SENTINȚA PENALĂ NR. 242 DIN 28 FEBRUARIE 1948, PRONUNȚATĂ DE TRIBUNALUL MILITAR BUCUREȘTI, RĂMASĂ DEFINITIVĂ PRIN RESPINGEREA RECURSULUI ȘI, PE CALE DE CONSECIȚĂ, SĂ DISPUNEȚI:

1.) Înălțurarea tuturor efectelor hotărârii judecătorești de condamnare politică a subsemnatului;

2.) Acordarea echivalentului în lei a sumei de 18 000 000 Euro, cu titlu de despăgubiri morale pentru prejudiciile suferite ca urmare a condamnării mele politice la 15 ani muncă silnică, 5 ani degradare civică și confiscarea totală a averii, pedeapsă pe care am executat-o în perioada 5 decembrie 1947 – 30 noiembrie 1962;

3.) Aplicarea prevederilor tuturor celorlalte dispoziții legale sus arătate din Legea nr. 221 din 2009.

B.) CARACTERUL POLITIC AL MĂSURII ADMINISTRATIVE LUATE DE ORGANELE FOSTEI SECURITĂȚI ȘI MILIȚII, AVÂND CA OBIECT DISLOCAREA ȘI STABILIREA DE DOMICILIU OBLIGATORIU ÎN COMUNA VALEA CĂLMĂȚUI, JUDEȚUL BRĂILA, ÎN PERIOADA DECEMBRIE 1962-APRILIE 1964 ȘI, PE CALE DE CONSECIȚĂ, SĂ DISPUNEȚI:

1.) Înălțurarea tuturor efectelor măsurii administrative cu caracter

politic luate împotriva subsemnatului;

45

2.) Acordarea echivalentului în lei a sumei de 170 000 Euro, cu titlu de despăgubiri morale pentru prejudiciile suferite ca urmare a acestei măsuri politice luate împotriva subsemnatului.

3.) Aplicarea prevederilor tuturor celorlalte dispoziții legale sus arătate din Legea nr. 221 din 2009.

V.PROBE: În susținerea cererii mele înțeleg să mă folosesc de proba cu înscrisuri, precum și orice altă probă utilă, necesară și pertinentă cauzei.

- 1.) Copia Cărții de identitate;
- 2.) Copia Certificatului de naștere;
- 3.) Copia Certificatului de căsătorie;
- 4.) Hotărârea nr. 309 din 13.07.1990 a Comisiei Pentru Acordarea unor Drepturi Persoanelor Persecutate din Motive Politice conform Decretului Lege nr.118 din 1990.
- 5.) Biletul de eliberare din penitenciar nr. 1170 din 1962;
- 6.)Adeverința nr. 42 din 22 aprilie 1964 eliberată de Sfatul Popular al Comunei Valea Călmățui, raionul Brăila, Județul Galați.
- 7.) Copia Cărții de Muncă.

VI. ÎN DREPT:

- 1.) Constituția României;
- 2.) Art.1 alin.1,3 și 4, art.2-6 și art.8 din Legea nr. 221 din 2009.
- 3.)Legea nr. 289 din 1947 pentru desființarea si interzicerea organizatiunilor de tip fascist, profascist sau terorist, politice, militare sau paramilitare.
- 4.) Legea nr. 158 din 14 mai 2004 privind declararea ca abrogate a unor acte normative.
- 5.) Alte dispoziții legale aplicabile în materie.

Cu aleasă considerație,

București, 28 ianuarie

2010

Diaconescu Ion,

prin avocați,

Victor și Lacrima Ciorbea